

Treballar la confiança (IX): I si vull un viatge de fi de curs diferent?

Quan els fills s'acosten al final de l'etapa escolar, comencen els interrogants sobre el viatge de fi de curs. Aquest vídeo reflexiona sobre l'oportunitat de diàleg que hom pot crear amb els adolescents, amb motiu d'aquests viatges.

25/09/2019

Arriba l'últim any de l'escola i creix l'expectativa dels fills per celebrar el tancament d'aquesta etapa amb un viatge amb els seus amics. Platja, muntanya, festa, esport són les possibilitats que solen presentar-se a l'hora de passar uns dies amb els companys de gairebé dotze anys i viure una experiència, potser l'última compartida per tots, que quedarà per sempre en el record dels membres del grup.

Per a les famílies aquests moments solen estar plens d'il·lusions i alegries, però també d'incertesa. Què passa quan el projecte de viatge que el grup d'amics del fill planteja no coincideix amb els valors familiars? Afrontar aquesta qüestió és un desafiament i pot ser una bona oportunitat perquè els pares dialoguin amb els fills.

Proposem algunes preguntes que et poden ajudar a treure més profit

d'aquest vídeo, quan el vegis amb els amics, a l'escola o a la parròquia.

Preguntes per al diàleg

Què puc fer per entendre com pensen els fills? Quin model de vida tenen els meus fills? I els seus amics? Tinc una actitud oberta vers ells? Procuero que la forma en què exposo les idees en les converses ajudi a fer que els meus fills s'obrin amb mi? Sóc conscient que puc ferir els fills amb la meva manca de confiança? ¿Estic d'acord i lloo les seves propostes positives? Els pregunto les motivacions que justifiquen les seves propostes?

Entenc i comparteixo la il·lusió dels meus fills amb el viatge de graduació, o ho considero quelcom sense importància? Coneixem la realitat del viatge de graduació que proposa el grup del col·legi? Coincideix amb els valors que volem ensenyar als nostres fills?

Ens involucrem com a parella en l'organització del viatge? Davant d'una proposta que no ens acaba de convèncer, proposem una altra opció? Ens preocupa la pressió social de no acceptar un determinat viatge? Sabem transmetre als fills, d'una manera amable, quins són els límits econòmics que puguem tenir a casa? Busquem, en conjunt amb els fills, una altra alternativa?

Propostes per a l'acció

Abans de parlar amb un fill sobre el viatge de graduació, és molt positiu que els pares estiguin d'acord i siguin raonables amb els motius i coherents amb el plantejament que miren de transmetre.

Conèixer les expectatives dels fills; sobretot, parlant amb ells. Facilitar que parlin, ajudar-los a reflexionar sobre les seves pròpies idees i el fet que les confrontin amb realisme amb la seva situació i la familiar.

És important parlar de les il·lusions de la fi de l'etapa escolar i compartir-les amb ells. També dels riscos, si n'hi hagués, del viatge de fi d'etapa — l'abús de l'alcohol, les drogues, el sexe— però fer-ho sempre des d'una posició de diàleg. Intentar no centrar-se massa en plantejaments imperatius o en exemples de situacions extremes.

Involucrar-se en l'organització del viatge. Proposar idees de viatges divertits per a ells. Cal conèixer l'entorn que envolta els fills i la realitat del viatge plantejat pel curs. Prendre decisions conjuntament amb els fills, deixant de banda la pressió social.

Meditar amb la Sagrada Escripura i amb el Catecisme de l'Església Catòlica

L'educació de la consciència és una tasca de tota la vida. Des dels primers anys desvetlla l'infant al

coneixement i a la pràctica de la llei interior reconeguda per la consciència moral. Una educació prudent ensenya la virtut; preserva o guareix de la por, de l'egoisme i de l'orgull, dels ressentiments de la culpabilitat i dels moviments de complaença nascuts de la feblesa i de les faltes humanes. L'educació de la consciència garanteix la llibertat i engendra la pau del cor. (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 1784)

Els pares són els primers responsables de l'educació dels seus fills. Donen testimoni d'aquesta responsabilitat, en primer lloc, amb la *creació d'una llar*, on la tendresa, el perdó, el respecte, la fidelitat i el servei desinteressat són la regla. La llar és un lloc apropiat per a l'*educació de les virtuts*. Aquestes demanen l'aprenentatge de l'abnegació, d'un judici sa, del domini d'un mateix, condicions de tota llibertat veritable. Els pares

ensenyaran els fills a subordinar «les dimensions físiques i instintives a aquelles que són interiors i espirituals» (CA 36). Els pares tenen la greu responsabilitat de donar bons exemples als fills. Si saben reconèixer davant d'ells els seus propis defectes, també els serà més fàcil de guiar-los i corregir-los: «El qui estima el seu fill li prodiga els assots, qui reprèn el seu fill hi trobarà satisfacció» (Ecli 30, 1-2). «I vosaltres, els pares, no exaspereu els vostres fills, sinó eduqueu-los amb aquella manera de corregir i de reprendre que és pròpia del Senyor» (Ef 6, 4). (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 2223)

Pertoca als qui exerceixen l'autoritat d'afermar els valors que atreuen la confiança dels membres del grup i els inciten a posar-se al servei del seu pröisme. La participació comença per l'educació i la cultura. «Amb raó podem pensar que el destí de la

humanitat futura es troba en mans d'aquells qui poden donar a les generacions que han de venir raons de viure i d'esperar». (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 1917).

Meditar amb el Papa Francesc

En aquest temps, en què regnen l'ansietat i la pressa tecnològica, una tasca importantíssima de les famílies és educar per a la capacitat d'esperar. No es tracta de prohibir als infants que juguin amb els dispositius electrònics, sinó de trobar la manera de generar en ells la capacitat de diferenciar les diverses lògiques i de no aplicar la velocitat digital a tots els àmbits de la vida. (*Amoris laetitia*, 275).

L'adolescència no és una malaltia contra la qual hem de lluitar. És part del creixement normal, natural, de la vida dels nostres fills. On hi ha vida hi ha moviment, on hi ha moviment hi ha canvis, recerca, incertesa, hi ha

esperança, alegria i també angoixa i desolació. Enquadrem bé les nostres idees en processos vitals previsibles. Hi ha marges que cal conèixer per no espantar-se, per no ser tampoc negligents, sinó per saber com acompanyar i com ajudar a créixer. No tot és indiferent, però tampoc tot té la mateixa importància. Per tant, hem de discernir quines són les batalles que cal combatre i quines no. En això serveix molt escoltar parelles amb experiència, que, encara que mai no ens donin una recepta, ens ajudaran amb el seu testimoni a saber aquest o aquell marge o gamma de comportaments. (Basílica de Sant Joan del Laterà, 19 de juny de 2017).

Proposem-los fites àmplies, grans reptes i ajudem-los a vèncer, a assolir els seus objectius. No els deixem sols. Per tant, desafieu-los, més del que ens desafien. No deixem que el "vertigen" l'hi donin altres, que no

fan més que posar en perill les seves vides: donem-lo nosaltres. Però el vertigen just que satisfaci aquest desig de moure's, d'anar endavant. (Basílica de Sant Joan del Laterà, 19 de juny de 2017).

Meditar amb sant Josepmaria

"Cal que els pares trobin temps per estar amb els fills i parlar-hi. Els fills són el més important: més important que els negocis, que la feina, que el descans. En aquestes converses convé d'escoltar-los amb atenció, d'esforçar-se a comprendre'ls, de saber reconèixer la part de veritat — o tota la veritat— que hi pugui haver en algunes de les seves rebel·lies. I, ensems, ajudar-los a encarrilar bé els seus afanys i il·lusions, ensenyar-los de considerar les coses i de raonar; no imposar-los una conducta, sinó mostrar-los els motius, sobrenaturals i humans, que l'aconsellen. En un mot, respectar la seva llibertat, ja que

no hi ha una veritable educació sense responsabilitat personal, ni responsabilitat sense llibertat". (*És Crist que passa*, n. 27)

"Heu d'administrar la llibertat dels fills, segons l'edat que tinguin. No podeu tractar tots de la mateixa manera. La justícia exigeix que tracteu de manera desigual els fills desiguals, però de manera que no tinguin gelosia. Són desiguals per l'edat, pel temperament, per la salut, per les seves condicions intel·lectuals... Així, amb la vostra ajuda, arriben a ser iguals i estimar-se molt, a portar-se bé, a tenir les virtuts dels seus pares, i ser bons fills de Santa Maria". (Trobada a Guadalaviar (València), 17 de novembre de 1972)

"Comprèn-los, disculpa'ls: per ventura tu i jo no hem fet el mateix amb Nostre Senyor, i hem tornat? Que s'adonin que ets el millor amic,

que ningú els vol tant com el seu
pare i la seva mare. Veuràs com els
nois estan orgullosos d'això".
(Trobada a El Prado (Madrid) 18 de
novembre de 1972)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/treballar-la-
confianca-ix-i-si-vull-un-viatge-de-fi-de-
curs-diferent/](https://opusdei.org/ca-ad/article/treballar-la-confianca-ix-i-si-vull-un-viatge-de-fi-de-curs-diferent/) (04/04/2025)